EEN WEDSTRIJD

DOOR
E. F. ROOR.

„Afgesproken dus?" vroeg Albert Meiners, de hand uitstekend.

„Afgesproken!" bevestigde Willem Hartman, toeslaand.

„We zullen de menschen hier eens laten zien, wat spel is en bovendien strijken wij een aardig sommetje op!"

„Wij?" vroeg de ander met ironische intonatie.

„Nu ja, jij bent eigenlijk de man, dat weet ik wel, maar ik ben toch zooveel als.... als je impressario!" schertste Albert Meiners met zwaar geluid oplachend en zijn dikke handen over elkaar schurend.

„Te veel eer!"

„Het spreekt immers vanzelf, dat ik mij voor de zaak interesseer; op mijn aandringen werd de wedstrijd uitgeschreven en ik ben er trotsch op, zoo'n bekenden meesterspeler in het strijdperk te mogen brengen."

„Hoe is die mijnheer.... hoe heet hij ook weer?.... die mijnheer Van Ochten er toch toe gekomen, voor een simpelen schaakwedstrijd zoo'n enormen prijs uit te loven?"

„Een gril, mijn waarde! De man is rijk en 't schaakspel is nu eenmaal zijn hobby!"

„Ik heb zijn naam nooit tevoren gehoord."

„Hij is geen op den voorgrond tredend speler, eerder een Maecenas op dat gebied; hij vindt het goed staan, voorzitter van een club te zijn en laat graag eens over zich spreken."

„Ik hoor nog wel vooraf, wie mijn tegenspelers zijn, nietwaar?"

„Als je dat wenscht, zeker! Het doet er eigenlijk weinig toe, je overwint ze toch allen; zij zullen er wel niet bijzonder mee ingenomen zijn, dat je hun zoo onverwachts in den weg treedt; menigeen zal evenzeer vechten voor het geld als voor de eer."

„Ik wil wel graag de namen weten, om eens te zien, of er gevaarlijke elementen bij zijn."

„O neen, geen quaestie van, maak je niet ongerust! Maar ik zal je een lijstje met de namen bezorgen."

„Morgenavond, heb je immers gezegd?"

„Ja, morgenavond om acht uur precies, in het gewone zaaltje."

„Waar is dat? Je vergeet, dat ik bijna acht jaar weg ben geweest."

„Dat is waar ook; ik zal je komen halen, dan weet je zeker, dat je niet behoeft te zoeken," beloofde Albert Meiners, opstaand.

„Tot morgenavond dus!"

„Tot morgenavond!"

„En denk om het lijstje!"

„Ik zal het niet vergeten. Adieu!"

Albert Meiners hield woord en een paar uur later ontving Willem Hartman een met namen bekrabbeld blaadje papier, dat hij aandachtig bestudeerde.

Hij had den middag doorgebracht met rustig zitten lezen in zijn aangenaam verwarmde hotelkamer, geen lust gevoelend, zich te wagen in de met modder-geworden-sneeuw-bedekte straten van de stad, waar hij geboren werd en zijn jeugd doorleefde.

Het terugzien van de stad was hem een teleurstelling geweest; na jaren van trekken en omzwerven in den vreemde, voornamelijk in de groote, buitenlandsche centra, leek in eigen land alles eng, bedompt, kleinzielig; veel herinneringsplekjes waren verdwenen of veranderd; het huis, waarin hij gewoond had, was opgeslokt door den reuzenbouw van een ondernemende maatschappij, die grootscheeps zaken opzette in het kleine land; neen, hij gevoelde geen lust tot ronddolen door de vreemd geworden straten met steeds de drukkende gewaarwording van niets terug te vinden, waaraan zijn herinnering was blijven hangen; hij zat veilig en warm in de op een druk verkeerspunt uitziende kamer, van hoog neerblikkend op de voortschuivende menschenstroomen, die door de nauwe straatkokers op het pleintje werden uitgestort, om zich aan de overzijde spoedig opnieuw te laten inzuigen. Aandachtig bekeek hij de in dikke potloodletters haastig neergegooide krabbels, gaf een onwillekeurig knikje, als er een in de schaakwereld tot bekendheid geraakte naam kwam, totdat plotseling de hand, die het papier hield, een onwillekeurige beweging maakte en hij scherper tuurde, alsof hij twijfelde, of hij wel goed gezien had.

EEN HOSPITAAL VOOR ENGELSCHE KRIJGSGEVANGENEN TE DEN HAAG.
Te 's-Gravenhage is aan den Gevers Deynootweg een hospitaal ingericht voor gewonde geïnterneerde Engelsche krijgsgevangenen. De leiding is in handen van Dokter Van Loon. Op onze foto ziet men een groep verpleegden op de binnenplaats.

BERNARD DIAMANT.

MACHIEL VAN EGMOND.

De bekwame dirigent BERNARD DIAMANT te Rotterdam, directeur van Inter Nos, viert dezer dagen zijn zilveren jubileum als musicus. — MACHIEL VAN EGMOND te Rijnsburg mocht verleden week het zeldzame feit herdenken, dat hij 60 jaar onafgebroken in dienst was bij de familie Wed. Hogewoning en Zonen aldaar. De krasse, eenvoudige man verricht nog met lust en opgewektheid en tot tevredenheid van zijn patroon, zijn werk.

Ja, het stond er; hij had goed gezien: Henri van Essen!

Een warreling van beelden uit het verleden dook voor hem op, ineenvloeiend, het ééne haastig het andere verdringend.

Hij zag zich op de schoolbanken zitten, in nijdige rivaliteit om de beste cijfers kampend met zijn buurman; hij zag, hoe die ander en hij zich op de speelplaats in felle vijandigheid met elkaar maten; hij hoorde zich tandeknarsen, als Henri van Essen hem in een of ander opzicht de baas was geweest; hij voelde zijn eigen innige voldoening, als hij zelf zijn mededinger verslagen had.

Vreemd, — flitste het door zijn denken, — dat zij als kinderen reeds een onoverwinlijke antipathie tegen elkaar koesterden; die was niet ontstaan door een of ander gebeuren; neen, die was vanzelf gekomen en met hen meegegroeid; zij konden elkaar nu eenmaal niet uitstaan.

Die afkeer had het hoogtepunt bereikt, toen zij beiden hetzelfde meisje begeerden en dongen naar haar gunst; Henri van Essen was de gelukkige geweest; „hij was immers de rijkste van ons beiden," overpeinsde de eenzame droomer grimmig, zich terstond daarop schamend over wat hij wist te zijn een onrechtvaardige, ongegronde verdenking.

Zijn mededinger was met de zachte, lieve Annie getrouwd en hij, de versmade, was kort daarna naar het buitenland vertrokken.

Beiden waren ze in hun jongensjaren reeds hartstochtelijke schakers, vrijwel tegen elkaar opgewassen, maar het zou niet moeilijk zijn, — Willem Hartman's lip trok zich smadelijk omhoog — zijn vroegeren tegenstander te overwinnen, die was immers liefhebber gebleven, waar hijzelf het spel als zijn beroep was gaan beschouwen en tegen de eerste meesters uit alle werelddeelen had gespeeld en zijn sporen verdiend.

Een plotseling ontwakend, vaag verlangen, het meisje weer te zien, dat eenmaal al zijn droomen en illusies golden, greep hem aan; hij begreep zichzelf niet, want gaandeweg was zij uit zijn denken weggegleden, dook haar zacht gezichtje alleen maar af en toe als een lieflijke herinnering voor hem op; het leed, het leed om haar verlies, om het moeten opgeven van zijn wenschen, had opgehouden te schrijnen, was eindelijk geheel weggewischt door zijn leven vol afwisseling, door de veelheid van indrukken op zijn geest.

„Neen," redeneerde hij, „van mijn liefde is niets overgebleven dan een wrok, dat hij, juist hij, de boven mij bevoorrechte moest zijn. Maar toch zou ik haar wel eens terug willen zien. Acht jaar is een lange tijd. Zou hij haar leven licht en gelukkig gemaakt hebben, zooals zij verdiende?"

Gemakkelijk vond hij den volgenden morgen haar adres uit; het scheen hun niet voor den wind te zijn gegaan, te oordeelen naar de buurt, waarin zij woonden; hij ging erheen, eigenlijk zelf niet goed wetend, wat hij van plan was, of hij als vroegere vriend eenvoudig een bezoek zou gaan brengen, of den wedstrijd van dien avond als voorwendsel gebruiken zou, om zijn komen te motiveeren, of alleen maar eens even langs loopen in de hoop, een glimp van haar op te vangen; inwendig bespotte hij zichzelf om het dwaze van zijn gedoe; wat wilde hij er toch mee? Was hij ertoe gedreven door een vlaag van malle sentimentaliteit, opgewekt door het zich weer bevinden in de stad, die hem zoo vreemd geworden was? Wilde hij nu met alle macht iets anders aangrijpen, om tenminste een band te voelen tusschen het verleden en het tegenwoordige?

Hij wist het niet, verbood zichzelf verder analyseeren.

In de opgegeven straat komend, zag hij, dat haar woning zijn moest een étage boven den sigarenwinkel op den hoek; schitterend was haar omgeving niet; de woning leek klein en het uitzicht was naargeestig.

In plotselingen impuls stapte hij den sigarenwinkel binnen, waar een aandachtige vrouw tusschen kistjes en stapeltjes om, redderde; zij wendde zich ijverig tot hem, vragend, wat hij wenschte; hij liet zich omslachtig verschillende sigaarsoorten toonen, onderwijl losjesweg pratend, na een snel taxeeren van de vrouw als 'n goedige ziel, die gaarne uitpraatte,

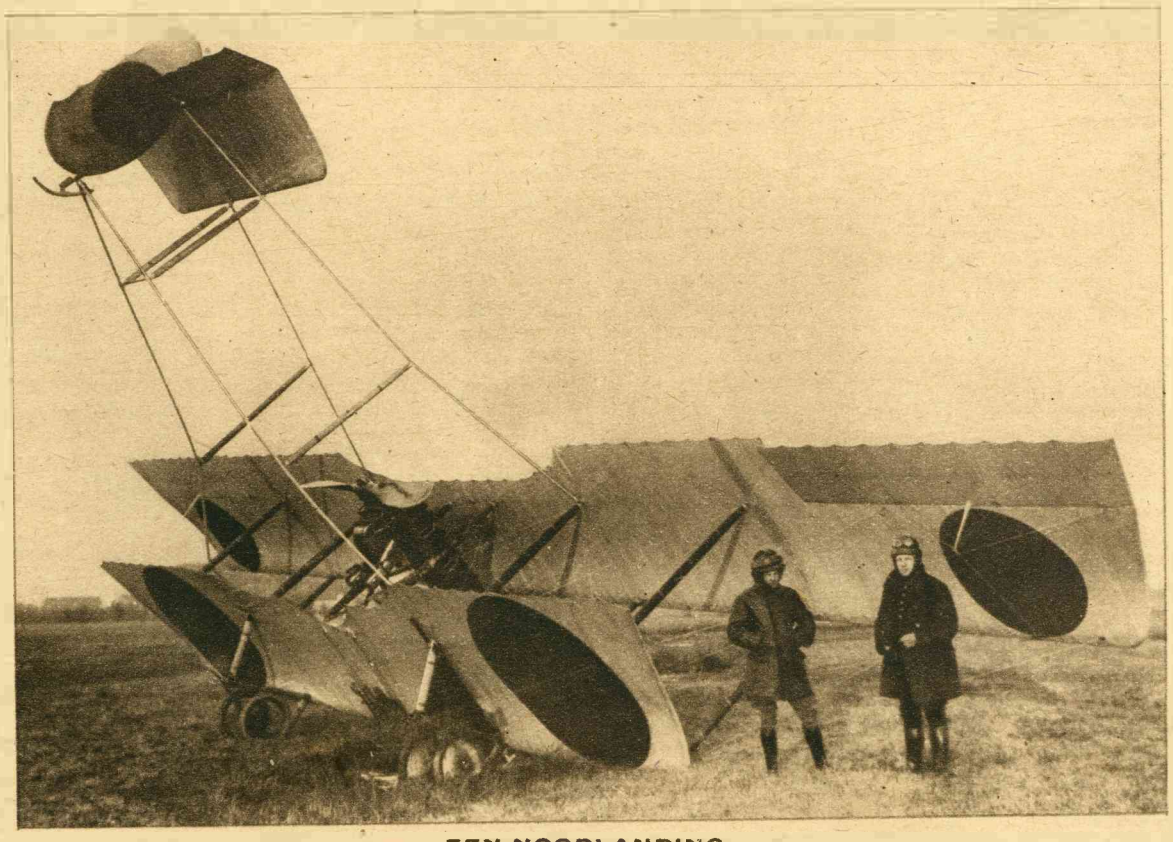

EEN NOODLANDING.
In de afgeloopen week moesten de luit.-vliegenier Wallast met zijn waarnemer Luit. Van Dijk even buiten Vlissingen een noodlanding doen. Onze fotograaf maakte onmiddellijk na de landing, die met groote moeilijkheden gepaard ging vanwege het moerassige weiland, bovenstaande foto.